

Charlotte Antonsen (V):

En af de politiske opgaver, som det er oplagt at løse i et internationalt forpligtende samarbejde, er miljøproblemerne, for forurening kender som bekendt ikke nogen grænser.

Derfor har det for Venstre altid været oplagt, at miljøet skal have en central placering i EU, for det er jo det forpligtende internationale samarbejde, vi har, og derfor skal vi bruge EU til at forsøge at løse Europas miljøproblemer.

Venstre mener fortsat – som vi gentagne gange påpegede under regeringskonferencen – at topprioriteten i EU i disse år er og bør være Østudvidelsen, og at optagelsen af de ti øst-europæiske lande er hovedformålet med revisionen af Unionstraktaten.

Men Venstre er alligevel tilfreds med den opstramning, der er sket af miljøpolitikken i EU i forbindelse med Amsterdamtraktaten.

Det er allerede gennemgået både af diverse ministre og af Socialdemokratiets ordfører, hvilke konkrete ændringer der er på miljøområdet, og vi er enige i den vurdering, der foreligger fra regeringen.

Det, der er vigtigt, når vi taler om miljøgarantien – og det er jo det, forespørgslen i dag handler om – er for det første at slå fast, at der for os at se ikke er nogen tvivl om, at miljøgarantien er styrket – alene derved, at det fremover bliver muligt at benytte miljøgarantien i forhold til, om jeg så må sige, gamle sager, i det omfang der er nyt videnskabeligt belæg for at introducere miljøgarantien på et område, hvor man måske ikke, dengang man vedtog reglerne, var opmærksom på, at der kunne være arbejds-miljømæssige problemer.

Så vi mener helt klart, at der er tale om en forbedring af miljøgarantien.

I Venstre mener vi, at man skal ansøge miljøgarantien fuldstændig parallelt med vetoretten i EU: Man skal kun benytte miljøgarantien eller vetoretten i yderste nødstilfælde. Og den allerbedste og mest brugbare måde at benytte miljøgarantien på er for os at se ved at presse de øvrige EU-lande til at gennemføre direktiver på det højest mulige niveau, og det er jo også det, miljøgarantien hovedsagelig er blevet benyttet til.

Som hr. Ove Fich også har nævnt det, har den jo i sig selv kun været benyttet nogle ganske få gange, men den har jo ofte været benyttet under forhandlingerne ved, at nogle lande har, om jeg så må sige, truet de øvrige lande med, at hvis man ikke kom tilstrækkeligt højt op i be-

skyttelsesgrad, ville de benytte sig af miljøgarantien.

Det mener vi er den måde, man mest fornuftigt benytter denne miljøgaranti på, og det hænger selvfølgelig sammen med vores syn på det indre marked. For en af de ting, vi var bekymrede for, da vi i første omgang hørte om regeringens syn på miljøet og miljøgarantien i EU, var, om man ville tilsidesætte ønskerne om et velfungerende indre marked til fordel for miljøet. Og dér mener vi faktisk, at den løsning, man nåede frem til i Amsterdam, betyder, at man kan opretholde den frie konkurrence i det indre marked, samtidig med at man sikrer, at miljøet har de bedst mulige vilkår i EU.

Så man har altså ikke fået den undergravning af det indre marked, som i hvert fald nogle venstrefløjspartier – vel med SF i spidsen – var optaget af i forbindelse med regeringskonferencen.

Nu har man diskuteret Kommissionens rolle. Men ligesom det ikke er regeringen i Danmark, der fortolker lovgivningen, er det ikke Kommissionen, der fortolker traktaten, kan jeg oplyse over for hr. Keld Albrechtsen. I sidste instans vil det altid være Domstolen.

Men for Venstre er det meget vigtigt, at Kommissionen har en rolle i forhold til miljøgarantien, for det er vigtigt, at miljøgarantien ikke misbruges af enkelte lande til at indføre protektionisme og dermed undergrave det indre marked, og derfor er det vigtigt, at Kommissionen går ind og vurderer, om det, at et land påberåber sig miljøgarantien, også har videnskabeligt belæg.

Og vi synes, det er fornuftigt, at Kommissionen højst har 6 måneder til det, så man ikke kan trænere sagen, men omvendt mener vi altså, at det er en sikkerhed især for mindre lande, at Kommissionen vurderer sagen, inden man slipper miljøgarantien løs.

Jeg vil slutte med at sige, at for Venstre er der ikke nogen tvivl om, at den nye miljøgaranti er bedre end den gamle miljøgaranti.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil godt spørge fru Charlotte Antonsen, om Venstre ikke kan dele det synspunkt, at det vil være bedst for demokratiet, at vælgerne så vidt som overhovedet muligt ved, hvad vi kommer til at stemme om, således at vi ikke igen skal opleve den situation, som vi oplevede i hr. Uffe Ellemann-Jensens tid som minister: at man